

gemeen.... och — maar Greet was vanavond.... zoo raar.... wat leek dat nu lang geleden, dat ze had gezegd van dat verliefd zijn. Was 't vanavond geweest? Ja — vóór ze uitging, Greet had 't gezegd, omdat ze zoo boos was, dat Phil geen zin had die brief te gaan halen. 't Was erg leelijk van Greet om dat te zeggen. Ze wist toch wel, dat Phil tóch zou zijn gegaan, ze had toch altijd al die boodschapjes voor Freddy gedaan....

Gut ja.... 't was uit met Freddy. Zou hij bedroefd zijn? Ze zou wel eens willen weten wat hij schreef, ze had die brief nog in de bloes van haar jurk. Greet zou hem vanavond wel komen halen. Hoe kón Greet hem zoo maar afschepen. Als zij eens verliefd werd.... O! en ze wás verliefd! 't Was eigenlijk toch wel leuk.... 'n beetje griezelig idee, maar — zoo gróót. En 't kon ook eigenlijk best. In Kleine Trees — een prachtig boek vond ze 't — gebeurde 't ook.... en o ja, dat was heerlijk om te gaan bedenken.... op een avond, als „meneer boven” thuis komt, vindt ie kleine Trees in haar nachtjaponnetje op de trap en dan draagt hij haar weer naar bed. Verbeel je, als zij nu eens in haar nachtponnetje op de trap.... door Ru gevonden werd.... nu ja, dat kon niet, want Ru ging altijd 't bordes af, maar als hij nu eens op de fiets kwam en dan 's avonds de trap af moest naar 't fietsen hok.... dan kon 't prachtig. O, ze hoorde 't hem zeggen: „Maar Flippie, wat doe je hier, je zal kou vatten”, en dan nam hij haar op en droeg haar naar haar bedje. 't Was heerlijk, om te liggen bedenken.... maar als 't nou eens écht gebeurde? Nee, ze zou tóch niet durven.... verbeeld je dat Ma of Greet 't zag.... en voor Ru-zelf ook.... hij zou haar dan misschien opeens weer voor den gek gaan houden.... maar hij was toch erg lief tegen haar den laatsten tijd — verleden Zondag, toen ze naar de Rijsenburgerbosschen waren geweest, hadden ze vreeselijk ver geloopen en op den terugweg toen ze zoo moe was, had ze Ru een arm gegeven en

later had hij haar een heel eind gedragen! Ze moest nog lachen als ze dacht aan die wandeling naar le parc enchanté, toen ze zoo boos op Ru was geworden omdat hij haar dragen wou....

Weer zag ze rond in de donkere kamer vol schaduwen. De wind woei haar losse haren heen en weer. Hu, wat was ze koud geworden. En haar arm sliep, ze had er aldoor op gelegen. Ze schoof onderuit, trok 't dek over haar schouders: hè, lekker warm....

„Phil, slaap je?” Een hand tastte over 't bed, naar Phil's gezicht.

„Hè?... Nee.... Wat is er?” en Phil draaide zich om en sliep weer in.

„Phil, word eens even wakker”. De hand had 't gezicht gevonden en wreef het heen en weer. „Hung.... schei uit.... ja....”, Phil wou zich weer omdraaien, maar werd nu wakker. „Wat is er, had me nou maar laten slapen”....

„Nee luister es, Phil, ik vond 't zoo naar, dat je naar bed moest vanavond, maar ik kon toch niks zeggen, dat begrijp je wel hè?”

„Nee, dat begrijp ik niet”, zei Phil, uit 'r humeur.

„Nou, maar Phil, ik kon toch niet zeggen, dat je een brief van Freddy ging halen voor mij, en 't was de laatste brief, dus 't gebeurt nóoit meer. Ik vond 't zoo lief van je, en echt kranig hoor, om niks te zeggen”.

„Hm”, bromde Phil. „Goeiennacht”.

„Zeg Phil, je bent toch niet boos?”

Een onaesthetisch snurkje was al antwoord wat Greet kreeg.

En toen Greet naar haar kamer was en alles stil in huis, lag naast de stoel waarop slordig over elkaar de kleeren waren gegooid, de schemerwitte brief, de brief van Freddy, vergeten door Greet.

V.

De zomer was voorbij. Begin October was koud en in de huiskamer brandde al de groote breede haard.